

În inimi de păduri înlăcrimate

Necorupb

Vă rog acum să nu mă întrebați
de unde știu poveștile uitate
pe crengile de arbori rețezați
în inimi de păduri înlăcrimate!...

Pe înserate încă se mai zbat
să-și caute copacul care moare
pe marginea tărâmului turbat,
în agonie, după defrișare.

Chiar frunzele căzute mai plutesc
pe vânturi reci care revin din iarnă
cu triste amintiri ce nu-și găsesc
nici locul sfânt pe care să se-aștearnă.

Sunt amintiri uitate în trecut
pe un altar de gânduri încărcate
cu umbre de iubiri care-au pierdut
tot ce-a rămas din clipele ratate.

Aș vrea să le împac dar au plecat,
în zbor întins, sub bolta înstelată,
la marginea tărâmului turbat
unde dispar copacii dintr-odată.